

ANTHONY HOROWITZ

Η ΛΕΞΗ ΕΙΝΑΙ ΦΟΝΟΣ

μετάφραση
Χριστιάννα Σακελλαροπούλου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ

ΕΝΑ

Οργάνωση Κηδείας

ΗΤΑΝ ΕΝΑ ΗΛΙΟΛΟΥΣΤΟ ανοιξιάτικο πρωινό λίγο μετά τις έντεκα, από κείνα με το λαμπερό λευκό φως που υπόσχονται περισσότερη ζέστη από όση φέρνουν, όταν η Νταϊάνα Κάουπερ διέσχισε τη Φούλαμ Ρόουντ και μπήκε σε ένα γραφείο τελετών.

Ήταν μικροκαμωμένη γυναίκα, με σοβαρό, επαγγελματικό στυλ και κάτι θεληματικό στο βλέμμα της, στο αυστηρό κούρεμά της, ακόμα και στον τρόπο που περπατούσε. Αν την έβλεπες να έρχεται προς το μέρος σου, η πρώτη σου ενστικτώδης αντίδραση θα ήταν να κάνεις στην άκρη για να περάσει. Κι όμως, δεν είχε ίχνος κακίας πάνω της. Ήταν εξηντάρα, με ευχάριστο στρογγυλό πρόσωπο. Καλοντυμένη, με ξεκούμπωτο ανοιχτόχρωμο αδιάβροχο που αποκάλυπτε μια ροζ ζέρσεϊ μπλούζα και μια γκριζα φούστα. Φορούσε ένα βαρύ κολιέ από ακριβές πέτρες και χάντρες, και αρκετά δαχτυλίδια με διαμάντια που κόστιζαν σίγουρα μια περιουσία. Κυκλοφορούσαν πολλές κυρίες σαν αυτή στους δρόμους του Φούλαμ και του Σάουθ Κένσινγκτον. Θα μπορούσε να έχει βγει για να γευματίσει ή να επισκεφτεί μια γκαλερί.

Το γραφείο τελετών λεγόταν Κορνούαλις & Υιοί. Βρισκόταν στο τέρμα ενός δρόμου με παρόμοια κτίρια. Υπήρχε μια επιγραφή με καλλιγραφικά γράμματα στην πρόσοψη του κτιρίου, αλλά και στο πλάι, έτσι ώστε να τη βλέπεις από όποια κατεύθυνση κι αν ερχόσουν. Τις δύο πινακίδες εμπόδιζε να συναντηθούν ένα βικτοριανό ρολόι εντοιχισμένο πάνω από την μπροστινή πόρτα, σταματημένο, μάλλον ταιριαστά, στις 11:59. Ένα λεπτό πριν τα μεσάνυχτα. Κάτω από το όνομα, και πάλι γραμμένη εις διπλούν, ήταν η επεξήγηση: *Υπηρεσίες Τελετών: Οικογενειακή Επιχείρηση από το 1820*. Υπήρχαν τρεις τζαμαρίες που έβλεπαν στον δρόμο, οι δύο από αυτές καλυμμένες με κουρτίνες, η τρίτη κενή, εκτός από ένα μαρμάρινο ανοιχτό βιβλίο πάνω στο οποίο ήταν χαραγμένοι οι στίχοι: *Όχι μοναίς, αλλά πυκναίς, ως λεγεώνες, έρχονται η θλίψεις!** Όλο το ξύλο –οι κάσες των παραθύρων, η πρόσοψη, η κεντρική είσοδος– ήταν βαμμένο σε τόσο σκούρο μπλε, ώστε το 'λεγες και μαύρο.

Τη στιγμή που άνοιγε την πόρτα η κυρία Κάουπερ, το καμπανάκι στον παλιομοδίτικο μηχανισμό με ελατήριο σήμανε ηχηρά, μία φορά. Μπήκε σε μια μικρή σάλα υποδοχής με δύο καναπέδες, ένα χαμηλό τραπέζι και λίγα ράφια με βιβλία που είχαν αυτή την παράξενη αίσθηση μελαγχολίας που εκπέμπουν όταν είναι γραφτό τους να μένουν αδιάβαστα. Μια σκάλα οδηγούσε στα πάνω πατώματα κι ένας στενός διάδρομος εκτεινόταν ευθεία μπροστά.

Σχεδόν αμέσως εμφανίστηκε μια γυναίκα, γεροδεμένη, με χοντρά πόδια μέσα σε βαριά μαύρα δερμάτινα παπούτσια, να κατεβαίνει τη σκάλα. Χαμογελούσε ευχάριστα,

* Ουίλιαμ Σαίξπηρ, *Άμλετ*: πράξη δ', σκηνή 5. Έμμετρη μετάφραση του 1889, από τον λόγο της Επτανησιακής Σχολής Ιάκωβο Πολυλά. (Σ.τ.Μ.)

ευγενικά. Το χαμόγελο αναγνώριζε ότι ασφαλώς ήταν μια ευαίσθητη, οδυνηρή κατάσταση, αλλά θα ερχόταν εις πέρας με ηρεμία κι αποτελεσματικότητα. Το όνομά της ήταν Αϊρίν Λόουζ. Ήταν η προσωπική βοηθός του Ρόμπερτ Κορνούαλις, τελετάρχη του γραφείου, κι εκτελούσε επίσης χρέη ρεσεψιονίστ στην επιχείρηση.

«Καλή σας μέρα. Μπορώ να σας βοηθήσω;» ρώτησε.

«Ναι. Θα ήθελα να κανονίσω μια κηδεία».

«Βρίσκεστε εδώ για λογαριασμό κάποιου που πέθανε πρόσφατα;» Η λέξη «πέθανε» ήταν και πάλι κατατοπιστική. Δεν «απεβίωσε». Ούτε «αποδήμησε». Είχε εξασκηθεί να μιλάει σταράτα, αναγνωρίζοντας ότι, σε τελική ανάλυση, ήταν λιγότερο οδυνηρό για όλους τους ενδιαφερόμενους.

«Όχι», απάντησε η κυρία Κάουπερ. «Είναι για μένα».

«Μάλιστα». Η Αϊρίν Λόουζ δεν ανοιγόκλεισε καν τα μάτια – και για ποιο λόγο να το έκανε; Δεν ήταν καθόλου ασυνήθιστο να κανονίζει κάποιος τα της κηδείας του. «Έχετε ραντεβού;» ρώτησε.

«Όχι. Δεν ήξερα ότι χρειαζόμουν ραντεβού».

«Θα δω αν ο κύριος Κορνούαλις είναι ελεύθερος. Καθίστε, παρακαλώ. Θα θέλατε ένα φλιτζάνι τσάι ή καφέ;»

«Όχι, ευχαριστώ».

Η Νταϊάνα Κάουπερ κάθισε. Η Αϊρίν Λόουζ εξαφανίστηκε στο τέρμα του διαδρόμου, από όπου γύρισε λίγο μετά ακολουθώντας έναν άντρα ο οποίος ταίριαζε τόσο στην εικόνα του τελετάρχη κηδειών, ώστε θαρρείς ότι ενσάρκωνε τον ρόλο. Υπήρχε βέβαια το υποχρεωτικό σκούρο κοστούμι και η σχεδόν πένθιμη γραβάτα. Αλλά ακόμα και από τον τρόπο που στεκόταν έδειχνε σαν να απολογούνταν που έπρεπε να βρίσκεται εκεί. Τα δάχτυλά του ήταν μπλεγμένα

σε μια χειρονομία απέραντης λύπης. Το πρόσωπό του συντετριμμένο, θρηνητικό, με μαλλιά που αραίωναν στα πρόθυρα της φαλάκρας και γενειάδα που θύμιζε αποτυχημένο πείραμα. Φορούσε φιμέ γυαλιά που ισορροπούσαν στη ράχη της μύτης του, όχι απλώς πλαισιώνοντας τα μάτια του, αλλά καλύπτοντάς τα. Κόντευε τα σαράντα. Και χαμογελούσε κι αυτός.

«Καλή σας ημέρα», είπε. «Ονομάζομαι Ρόμπερτ Κορνουάλις. Απ' ό,τι κατάλαβα, επιθυμείτε να σχεδιάσετε μια κηδεία μαζί μας».

«Σωστά».

«Σας προσφέραμε καφέ ή τσάι; Παρακαλώ, περάστε από δω».

Η νέα πελάτισσα οδηγήθηκε στον διάδρομο προς ένα δωμάτιο στο τέρμα του. Ήταν εξίσου διακριτικό με τον χώρο υποδοχής, με μία διαφορά. Αντί για βιβλία, εδώ υπήρχαν φάκελοι και φυλλάδια που, αν τα άνοιγε, θα έβλεπε κανείς φέρετρα, νεκροφόρες –από τις κλασικές έως υπήλατες– και τιμοκαταλόγους. Μια συλλογή τεφροδόχων ήταν παραταγμένη πάνω σε δύο ράφια, για την περίπτωση που η συζήτηση στρεφόταν προς την αποτέφρωση. Δύο πολυθρόνες τοποθετημένες αντικριστά, η μία δίπλα σε ένα μικρό γραφείο. Ο Κορνουάλις κάθισε εκεί. Έβγαλε μια πένα, μια ασημένια Mont Blanc και την απίθωσε σε ένα σημειωματάριο.

«Η κηδεία για την οποία μιλάμε είναι η δική σας;» άρχισε.

«Ναι». Ξαφνικά, η κυρία Κάουπερ ζώηρεψε, ανυπομονούσε να έρθουν στο προκείμενο. «Έχω σκεφτεί ήδη αρκετά τις λεπτομέρειες. Υποθέτω ότι δεν έχετε πρόβλημα με αυτό».

«Τουναντίον. Οι προσωπικές προτιμήσεις είναι πολύ

σημαντικές για εμάς. Στην εποχή μας, οι προσχεδιασμένες κηδείες κι αυτό που θα μπορούσαμε να ονομάσουμε κατά παραγγελία ή θεματικές κηδείες είναι πλέον ο πυλώνας της δουλειάς μας. Έχουμε το προνόμιο να παρέχουμε ακριβώς ό,τι απαιτούν οι πελάτες μας. Μετά τη συζήτησή μας εδώ, και εφόσον βρείτε αποδεκτούς τους όρους μας βεβαίως, θα λάβετε ένα λεπτομερές τιμολόγιο και μια ανάλυση των συμφωνηθέντων. Οι συγγενείς και οι φίλοι σας δεν θα έχουν καμία απολύτως υποχρέωση, πέραν του να παραστούν, φυσικά. Και από την εμπειρία μας μπορώ να σας βεβαιώσω ότι θα είναι μεγάλη παρηγοριά να ξέρουν ότι όλα έγιναν σε πλήρη εναρμόνιση με τις επιθυμίες σας».

Η κυρία Κάουπερ συγκατένευσε. «Θαυμάσια. Ας πιάσουμε δουλειά λοιπόν, τι λέτε;» Πήρε μια ανάσα και βούτηξε κατευθείαν στα βαθιά. «Θέλω να θαφτώ σε χαρτονένιο φέρετρο».

Ο Κορνούαλις ετοιμαζόταν να κρατήσει την πρώτη του σημείωση. Έμεινε με τη μύτη της πένας μετέωρη λίγο πάνω από το χαρτί. «Αν σκέφτεστε μια οικολογική τελετή, μπορώ να προτείνω ανακυκλωμένο ξύλο ή ακόμα πλεκτές βέργες ιτιάς, αντί για χαρτόνι; Υπάρχουν περιπτώσεις που το χαρτόνι μπορεί να είναι... όχι ιδιαίτερα εξυπηρετικό». Διάλεγε προσεκτικά τις λέξεις, αφήνοντας κάθε είδους ενδεχόμενα να αιωρούνται. «Η ιτιά είναι ελάχιστα πιο ακριβή και πολύ πιο καλαίσθητη».

«Καλώς. Θέλω να θαφτώ στο κοιμητήριο Μπρόμπτον, δίπλα στον σύζυγό μου».

«Τον χάσατε πρόσφατα;»

«Πριν από δώδεκα χρόνια. Έχουμε ήδη οικογενειακό τάφο, άρα δεν θα υπάρξουν δυσκολίες εκεί. Και να τι θέλω

στην τελετή...» Άνοιξε την τσάντα της κι έβγαλε ένα φύλλο χαρτί, το οποίο άφησε πάνω στο γραφείο.

Ο τελετάρχης χαμήλωσε το βλέμμα. «Βλέπω ότι έχετε σκεφτεί ήδη πολύ διεξοδικά το θέμα», είπε. «Πρόκειται για μια άψογα ζυγισμένη τελετή, αν μου επιτρέπετε την παρατήρηση. Εν μέρει θρησκευτική, εν μέρει κοσμική».

«Ναι, υπάρχει ένας ψαλμός, υπάρχουν και οι Beatles. Ένα ποίημα, λίγη κλασική μουσική και μερικοί επικήδειοι. Δεν θέλω να τραβήξει πολύ η ιστορία».

«Μπορούμε να καθορίσουμε επακριβώς τη χρονική διάρκεια...»

Η Νταϊάνα Κάουπερ είχε σχεδιάσει την κηδεία της και θα τη χρειαζόταν. Δολοφονήθηκε περίπου έξι ώρες αργότερα την ίδια κιόλας μέρα.

Την ώρα του θανάτου της, δεν την είχα καν ακουστά και δεν ήξερα σχεδόν τίποτα για το πώς σκοτώθηκε. Μπορεί να πήρε το μάτι μου τα πρωτοσέλιδα των εφημερίδων –ΜΗΤΕΡΑ ΗΘΟΠΟΙΟΥ ΠΕΦΤΕΙ ΘΥΜΑ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑΣ–, αλλά όλες οι φωτογραφίες και τα άρθρα εστίαζαν στον διάσημο γιο που μόλις είχε επιλεγεί για να πρωταγωνιστήσει σε μια καινούρια αμερικανική σειρά για την τηλεόραση. Η συζήτηση που περιέγραφα είναι κατά προσέγγιση, γιατί δεν ήμουν παρών, βέβαια. Αλλά επισκέφτηκα το γραφείο Κορνουάλις & Υιοί κι έκανα μια εκτενή συζήτηση με τον Ρόμπερτ Κορνουάλις και τη βοηθό του –που είναι και ξαδέλφη του–, Αϊρίν Λόουζ. Αν κατηγορίζατε τη Φούλαμ Ρούντ δεν θα δυσκολευόσαστε καθόλου να αναγνωρίσετε το γραφείο τελετών. Τα δωμάτια είναι όπως ακριβώς τα περιγράφω.

Οι περισσότερες άλλες λεπτομέρειες προέρχονται από καταθέσεις μαρτύρων και αστυνομικές αναφορές.

Ξέρουμε ότι η κυρία Κάουπερ επισκέφθηκε το γραφείο κηδειών, επειδή οι κινήσεις της καταγράφηκαν από κάμερες κλειστού κυκλώματος τόσο στον δρόμο όσο και στο λεωφορείο που πήρε από το σπίτι της το ίδιο πρωί. Ήταν μία από τις εκκεντρικότητες της να κυκλοφορεί πάντα με τα μέσα μαζικής μεταφοράς, παρότι θα μπορούσε άνετα να προσλάβει σοφέρ.

Έφυγε από το γραφείο τελετών στις δώδεκα παρά τέταρτο, ανηφόρισε τον δρόμο ως τον σταθμό Σάουθ Κένσινγκτον και πήρε τη γραμμή του υπογείου προς το Γκριν Παρκ. Γευμάτισε νωρίς με μια φίλη στο καφέ Μουράνο, ένα ακριβό εστιατόριο στην οδό Σεντ Τζέιμς, κοντά στο πολυκατάστημα Φόρτναμ & Μείσον. Από κει, πήρε ταξί για το θέατρο Γκλόουμπ στο Σάουθ Μπανκ. Δεν θα παρακολουθούσε κάποια παράσταση. Ήταν μέλος στο διοικητικό συμβούλιο, το οποίο είχε σύσκεψη στον πρώτο όροφο του κτιρίου. Η σύσκεψη κράτησε από τις δύο μέχρι λίγο πριν τις πέντε. Γύρισε στο σπίτι της στις έξι και πέντε. Είχε πιάσει βροχή, αλλά είχε μαζί της ομπρέλα. Την άφησε στην απομίμηση βικτοριανής ομπρελοθήκης δίπλα στην εξώπορτα.

Τριάντα λεπτά αργότερα, κάποιος τη στραγγάλισε.

Έμενε σε μια κομψή μονοκατοικία επί της Μπριτάνια Ρόουντ, στα όρια του Τσέλσι, σε μια περιοχή που είναι γνωστή –μάλλον εύστοχα στη δική της περίπτωση– ως το Τέλος του Κόσμου. Δεν υπήρχαν κάμερες κλειστού κυκλώματος στον δρόμο, οπότε δεν υπάρχει τρόπος να ξέρουμε ποιος μπήκε ή βγήκε κατά την ώρα του φόνου. Τα γειτονικά σπίτια ήταν άδεια. Το ένα ανήκε σε μια κοινοπραξία επιχειρήσεων με έδρα στο Ντουμπάι και συνήθως ήταν νοικιασμένο, αλλά

όχι τη συγκεκριμένη χρονική στιγμή. Το άλλο ανήκε σε έναν συνταξιούχο δικηγόρο και τη γυναίκα του, οι οποίοι όμως έλειπαν στη νότια Γαλλία. Έτσι, κανείς δεν άκουσε τίποτα.

Βρέθηκε μετά από δυο μέρες. Η Αντρέα Κλουβάνεκ, η Σλοβάκα που της καθάριζε το σπίτι δύο φορές την εβδομάδα, έκανε τη μακάβρια ανακάλυψη, όταν πήγε για δουλειά το πρωί της Τετάρτης. Η Νταϊάνα Κάουπερ κειτόταν μπρούμυτα στο πάτωμα του σαλονιού. Ένα κόκκινο κορδόνι, που κανονικά χρησίμευε για να κρατάει ανοιχτές τις κουρτίνες, ήταν γύρω από τον λαιμό της. Η ιατροδικαστική αναφορά, γραμμένη με τον κατηγορηματικό, αδιάφορο τρόπο όλων των παρεμφερών εγγράφων, περιέγραφε λεπτομερώς τις κακώσεις στον λαιμό της από αμβλύ αντικείμενο, το σπασμένο υοειδές οστό και την αιμορραγία του επιπεφυκότα. Η Αντρέα είδε κάτι απείρωσ χειρότερο. Δούλευε στο σπίτι εδώ και δύο χρόνια και είχε αρχίσει να συμπαθεί την εργοδότηριά της, η οποία πάντα της φερόταν με καλοσύνη και συχνά κάθονταν να πιουν μαζί έναν καφέ. Ανοίγοντας την πόρτα την Τετάρτη, βρέθηκε αντιμέτωπη με ένα πτώμα, το οποίο μάλιστα είχε μείνει μέρες εκεί. Το πρόσωπο, όσο μπορούσε να το δει, είχε μια μαβιά απόχρωση. Τα μάτια ήταν κενά και απλανή, η γλώσσα κρεμόταν αποκρουστικά έξω από το στόμα, στο διπλό από το κανονικό μήκος της. Το ένα της χέρι ήταν τεντωμένο κι ένα δάχτυλο με διαμαντένιο δαχτυλίδι την έδειχνε, σάμπως με κατηγορία. Η κεντρική θέρμανση ήταν αναμμένη. Το πτώμα είχε αρχίσει ήδη να μυρίζει.

Σύμφωνα με την κατάθεσή της, η Αντρέα δεν ούρλιαξε. Δεν αναγούλιασε. Βγήκε οπισθοχωρώντας αθόρυβα από το σπίτι και κάλεσε την αστυνομία από το κινητό της. Δεν ξαναμπήκε μέσα μέχρι που έφτασαν.

Στην αρχή, οι αστυνομικοί υπέθεσαν ότι η Νταϊάνα Κάουπερ ήταν θύμα διαρρήκτη. Κάποια αντικείμενα, μεταξύ αυτών κοσμήματα κι ένας φορητός υπολογιστής, είχαν κάνει φτερά. Πολλά από τα δωμάτια είχαν γίνει άνω κάτω. Παρ' όλα αυτά, δεν βρέθηκαν ίχνη διάρρηξης. Ήταν φανερό ότι η κυρία Κάουπερ είχε ανοίξει την πόρτα στον δολοφόνο της, αν και παρέμενε ασαφές αν τον γνώριζε ή όχι. Την αιφνίδιασε και τη στραγγάλισε από πίσω. Πρόβαλε ελάχιστη αντίσταση. Δεν υπήρχαν αποτυπώματα ούτε ίχνη DNA ούτε οποιαδήποτε άλλα στοιχεία, πράγμα που υποδεικνυε ότι ο δράστης πρέπει να σχεδίασε την επίθεσή του με κάθε λεπτομέρεια. Της απέσπασε την προσοχή και πήρε το κόκκινο κορδόνι από τον γάντζο δίπλα στη βελούδινη κουρτίνα του σαλονιού. Έπειτα γλίστρησε αθόρυβα πίσω της, το πέρασε πάνω από το κεφάλι της και το τράβηξε. Η άτυχη γυναίκα θα ξεψύχησε περίπου σε ένα λεπτό.

Στη συνέχεια όμως ενημερώθηκαν οι αστυνομικοί για την επίσκεψή της στο γραφείο Κορνουάλις & Υιοί και συνειδητοποίησαν ότι είχαν στα χέρια τους έναν πραγματικό γρίφο. Για σκεφτείτε το λίγο. Κανείς δεν κανονίζει την ίδια του την κηδεία και δολοφονείται αργότερα την ίδια μέρα. Αυτό δεν ήταν σύμπτωση. Τα δύο γεγονότα έπρεπε να συνδέονται. Άραγε να ήξερε με κάποιον τρόπο ότι θα πέθαινε; Μήπως κάποιος την είχε δει να μπαίνει ή να βγαίνει από το γραφείο τελετών, κι αυτό τον ώθησε για κάποιο λόγο να της αφαιρέσει τη ζωή; Κι εντέλει, ποιος ήξερε ότι είχε πάει εκεί;

Ήταν αναμφίβολα ένα μυστήριο, μάλιστα από αυτά που απαιτούν την προσέγγιση ενός ειδικού. Και την ίδια στιγμή, δεν είχε καμία σχέση με εμένα.

Αλλά αυτό επρόκειτο να αλλάξει.

ΔΥΟ

Χόθορν

ΘΥΜΑΜΑΙ ΚΑΛΑ ΤΟ ΒΡΑΔΥ που σκοτώθηκε η Νταϊάνα Κάουπερ. Γύρταζα με τη γυναίκα μου: δείπνο στο Μόρο, στον πεζόδρομο Έξμουθ Μάρκετ, και μπόλικα ποτά. Εκείνο το απόγευμα είχα πατήσει την επιλογή Αποστολή στον υπολογιστή μου, στέλνοντας ηλεκτρονικά το καινούριο μου μυθιστόρημα στους εκδότες κι αφήνοντας έτσι πίσω μου οχτώ μήνες δουλειάς.

Ο Οίκος του Μεταξιού ήταν μια συνέχεια στις περιπέτειες του Σέρλοκ Χολμς που δεν περίμενα ποτέ να γράψω. Ήταν εντελώς ξαφνικό όταν με προσέγγισε το Ίδρυμα Άρθουρ Κόναν Ντόιλ, που διαχειρίζεται την πνευματική κληρονομιά του συγγραφέα, αφού αποφάσισε –για πρώτη φορά στα χρονικά– να δανείσει το όνομα και το κύρος του σε μια νέα περιπέτεια. Άρπαξα την ευκαιρία. Είχα πρωτοδιαβάσει τις ιστορίες του Σέρλοκ Χολμς όταν ήμουν δεκαεφτά χρονών και τις κουβαλούσα μέσα μου όλη μου τη ζωή. Δεν ήταν μόνο ο ήρωας που λάτρευα, αν και ο Χολμς είναι ο αδιαφιλονίκητος πατέρας όλων των σύγχρονων ντετέκτιβ. Ούτε αυτά καθαυτά τα μυστήρια, όσο αξιομνημόνευτα κι αν

είναι. Κυρίως με μαγνήτιζε ο κόσμος στον οποίο ζούσαν ο Χολμς και ο Γουάτσον· ο Τάμεσης, οι άμαξες που κροτάλιζαν στα λιθόστρωτα, οι λάμπες πετρελαίου, η περιδινούμενη ομίχλη του Λονδίνου. Ήταν λες κι έλαβα πρόσκληση για το 221B της Μπέικερ Στριτ, για να γίνω σιωπηλός μάρτυρας της μεγαλύτερης φιλίας στη λογοτεχνία. Πώς θα μπορούσα να πω όχι;

Κατάλαβα από την αρχή κιάλας ότι η δουλειά μου ήταν να γίνω αόρατος. Προσπάθησα να κρυφτώ στη σκιά του Ντόιλ, να μιμηθώ το ύφος και τις λογοτεχνικές του ιδιομορφίες, χωρίς καμιά παρεμβολή. Δεν έγραφα τίποτα που δεν θα μπορούσε να έχει γράψει ο ίδιος. Ο μόνος λόγος που το αναφέρω είναι επειδή με ανησυχεί το γεγονός ότι καταλαμβάνω τόσο περίοπτη θέση σε αυτές εδώ τις σελίδες. Αλλά αυτή τη φορά δεν έχω επιλογή. Καταγράφω ακριβώς ό,τι συνέβη.

Κατ' αρχάς, δεν δούλευα σε καμία τηλεοπτική παραγωγή. Ο *Πόλεμος του Φόιλ*, η σειρά αστυνομικών περιπετειών του ντετέκτιβ Φόιλ κατά τη διάρκεια του Δεύτερου Παγκόσμιου Πολέμου, είχε ολοκληρώσει τα γυρίσματα, κι υπήρχε ακόμα ένα ερωτηματικό για το αν θα συνεχιζόταν. Είχα γράψει περισσότερα από είκοσι δώρα επεισόδια σε διάστημα δεκαέξι ετών, που είχαν σχεδόν τριπλάσια διάρκεια από τον ίδιο τον πόλεμο. Είχα κουραστεί. Ακόμα χειρότερα, έχοντας φτάσει επιτέλους στη 15η Αυγούστου του 1945, την ημέρα της νίκης ενάντια στην Ιαπωνία, είχα ξεμείνει από πόλεμο. Δεν ήμουν καν σίγουρος τι θα έκανα μετά. Ένας από τους ηθοποιούς είχε προτείνει μια συνέχεια της σειράς, με τίτλο *Η Ειρήνη του Φόιλ*. Δεν πίστευα ότι θα έπιανε.

Παράλληλα, ήμουν μεταξύ μυθιστορημάτων. Είχα γίνει

γνωστός κυρίως ως συγγραφέας παιδικών έργων, παρότι ενδόμυχα ήλπιζα ότι *Ο Οίκος του Μεταξιού* θα το άλλαζε αυτό. Το 2000 είχα εκδώσει την πρώτη από μια σειρά περιπετειών για έναν έφηβο κατάσκοπο ονόματι Άλεξ Ράιντερ, η οποία είχε διεθνή επιτυχία. Μου άρεσε να γράφω βιβλία για παιδιά, αλλά συνάμα ανησυχούσα ότι, με κάθε χρόνο που περνούσε, απομακρυνόμουν όλο και περισσότερο από το κοινό μου. Μόλις είχα κλείσει τα πενήντα πέντε. Ήταν καιρός να προχωρήσω. Όπως ήρθαν τα πράγματα, ετοιμαζόμουν να ταξιδέψω στο Φεστιβάλ Λογοτεχνίας του Χέι-ον-Γουάι για να μιλήσω για *Το Δάγκωμα του Σκορπιού*, το δέκατο και θεωρητικά τελευταίο βιβλίο της σειράς.

Ίσως το πιο συναρπαστικό εγχείρημα πάνω στο γραφείο μου ήταν το προσχέδιο ενός κινηματογραφικού σεναρίου: *Οι Περιπέτειες του Τεντέν II*. Προς μεγάλη μου έκπληξη, με είχε προσλάβει ο Στίβεν Σπίλμπεργκ, ο οποίος πλέον το διάβαζε. Την ταινία θα σκηνοθετούσε ο Πίτερ Τζάκσον. Ήταν πολύ δύσκολο να χωνέψω το γεγονός ότι ξαφνικά συνεργαζόμουν με δύο από τους μεγαλύτερους σκηνοθέτες στον κόσμο· δεν ήξερα καν πώς συνέβη. Ομολογώ ότι είχα τρακ. Είχα ξαναδιαβάσει το σενάριο περί τις δώδεκα φορές κι έβαζα τα δυνατά μου να πείσω τον εαυτό μου ότι προχωρούσε στη σωστή κατεύθυνση. Ήταν πειστικοί οι χαρακτήρες; Ήταν αρκετά ζωηρές οι σεκάνς δράσης; Ο Τζάκσον και ο Σπίλμπεργκ τύχαινε να επισκέπτονται ταυτόχρονα το Λονδίνο σε μία εβδομάδα, κι εγώ θα τους συναντούσα για να ακούσω τις παρατηρήσεις τους.

Έτσι, όταν χτύπησε το κινητό μου και δεν αναγνώρισα τον αριθμό, αναρωτήθηκα μήπως ήταν ένας από αυτούς – όχι βέβαια πως θα με καλούσαν οι ίδιοι αυτοπροσώπως.

Κάποιος βοηθός θα επιβεβαίωνε ότι ήμουν εγώ και μετά θα με συνέδεε. Ήταν γύρω στις δέκα το πρωί και καθόμουν στο γραφείο μου στο τελευταίο πάτωμα του διαμερίσματός μου, διαβάζοντας *Το Νόημα της Προδοσίας* της Ρεμπέκα Γουέστ,* μια κλασική σπουδή της ζωής στη Γηραιά Αλβιώνα μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο. Είχα αρχίσει να σκέφτομαι ότι ίσως αυτή ήταν η σωστή κατεύθυνση για τον Φόιλ. Ο Ψυχρός Πόλεμος. Θα τον έριχνα βαθιά μέσα σε έναν κόσμο κατασκόπων, προδοτών, κομμουνιστών, πυρηνικών επιστημόνων. Έκλεισα το βιβλίο και απάντησα το κινητό μου.

«Ο Τόνι;» ρώτησε μια φωνή.

Σίγουρα δεν ήταν ο Σπίλμπεργκ. Πολύ λίγοι άνθρωποι με φωνάζουν Τόνι. Για να είμαι ειλικρινής, δεν μου αρέσει. Ήμουν πάντα ο Άντονι ή, για κάποιους κολλητούς μου, ο Αντ.

«Ο ίδιος» είπα.

«Πώς πάει, φιλάρα; Ο Χόθορν είμαι».

Η αλήθεια είναι ότι κατάλαβα ποιος ήταν πριν καν μου πει το όνομά του. Δεν θα παραγνώριζα ποτέ εκείνα τα επίπεδα φωνήεντα, την αλλόκοτα μπασταρδεμένη προφορά, εν μέρει κόκνει του ανατολικού Λονδίνου, εν μέρει από τον βορρά. Ούτε και την προσφώνηση «φιλάρα».

«Κύριε Χόθορν», είπα. Μου είχε συστηθεί ως Ντάνιελ, αλλά από την πρώτη μας κιόλας συνάντηση είχα νιώσει άβολα να τον φωνάζω με το μικρό του. Δεν το χρησιμοποιούσε ποτέ ο ίδιος... για την ακρίβεια, δεν είχα ακούσει κανέναν να το χρησιμοποιεί. «Χαίρομαι που σε ακούω».

* Το βιβλίο *The Meaning of Treason* (1947) της πολυγραφότατης Βρετανίδας συγγραφέα Rebecca West (1892-1983) δεν κυκλοφορεί στα ελληνικά. (Σ.τ.Μ.)

«Ναι, ναι». Ακουγόταν ανυπόμονος. «Κοίτα, έχεις ένα λεπτό;»

«Παρακαλώ, περί τίνος πρόκειται;»

«Αναρωτιόμουν αν θα μπορούσαμε να βρεθούμε. Τι κάνεις το απόγευμα;»

Παρεμπιπτόντως, αυτό ήταν χαρακτηριστικό από μέρους του. Είχε ένα είδος κοινωνικής μυωπίας και περίμενε ότι ο κόσμος θα συμμορφωνόταν με το πώς έβλεπε ο ίδιος τα πράγματα. Δεν με ρώτησε αν μπορούσα να τον συναντήσω αύριο ή την ερχόμενη εβδομάδα. Έπρεπε να είναι άμεσα, σύμφωνα με τις δικές του ανάγκες. Όπως εξήγησα ήδη, δεν είχα κάτι ιδιαίτερο να κάνω εκείνο το απόγευμα, αλλά δεν σκόπευα να του το πω. «Δεν είμαι σίγουρος ότι...» άρχισα.

«Τι λες για κείνο το καφέ που πηγαίναμε;»

«Το J&A;»

«Αυτό. Υπάρχει κάτι που θέλω να σου ζητήσω. Θα το εκτιμούσα πολύ, αλήθεια».

Το J&A ήταν στο Κλέρκενγουελ, δέκα λεπτά με τα πόδια από το σπίτι μου. Αν μου είχε ζητήσει να βρεθούμε στην άλλη πλευρά του Λονδίνου μπορεί και να δισταζα, αλλά για να πω την αλήθεια, μου κέντρισε την περιέργεια. «Εντάξει», είπα. «Στις τρεις».

«Σπουδαία, φιλάρα. Θα σε δω εκεί».

Κι έκλεισε τη γραμμή. Το σενάριο του Τεντέν ήταν ακόμα ανοιχτό στην οθόνη του υπολογιστή μου. Το έκλεισα κι έφερα στο μυαλό μου τον Χόθορν.

Τον είχα γνωρίσει την περασμένη χρονιά, όταν δούλευα σε μια τηλεοπτική παραγωγή πέντε επεισοδίων που θα προβαλλόταν σε μερικούς μήνες. Ο τίτλος της ήταν *Αδικία*, ένα δικαστικό δράμα με πρωταγωνιστή τον Τζέιμς Πιούρφοϊ.

Το σίριαλ ήταν εμπνευσμένο από ένα αιώνιο ερώτημα, από κείνα που θέτουν κάποιες φορές στους εαυτούς τους οι σεναριογράφοι όταν ψάχνουν μια καινούρια ιδέα. Πώς μπορεί ένας δικηγόρος να υπερασπίζεται κάποιον, ενώ ξέρει ότι είναι ένοχος; Παρεμπιπτόντως, η σύντομη απάντηση είναι ότι δεν μπορεί. Αν ο πελάτης ομολογήσει την ενοχή πριν τη δίκη, ο συνήγορος θα αρνηθεί να τον εκπροσωπήσει... Πρέπει να υπάρχει τουλάχιστον μια εικασία αθωότητας. Κάλως έτσι λοιπόν σκαρφίστηκα μια ιστορία για έναν ακτιβιστή υπέρμαχο των δικαιωμάτων των ζώων που ομολογεί χαρωπά τον φόνο ενός παιδιού λίγο αφότου ο συνήγορός του Γουίλιαμ Τράβερς –ο Πιούρφοϊ– καταφέρνει να τον απαλλάξει στο δικαστήριο. Κατά συνέπεια, ο Τράβερς παθαίνει νευρικό κλονισμό και μετακομίζει στο Σάφολκ. Όσοι μια μέρα, ενώ περιμένει το τρένο στον σταθμό Ίπσουιτς, τυχαίνει να ξαναδει τον ακτιβιστή. Λίγες μέρες αργότερα, ο ακτιβιστής δολοφονείται, και τότε εγείρεται το εύλογο ερώτημα: Ο Τράβερς το έκανε;

Η ιστορία συνοψίζεται σε μια μονομαχία ανάμεσα στον δικηγόρο και τον επιθεωρητή που τον ανακρίνει. Ο Τράβερς ήταν σκοτεινός χαρακτήρας, πληγωμένος και πιθανότατα επικίνδυνος. Ήταν όμως ο ήρωας και το κοινό έπρεπε να τάσσεται υπέρ του. Έτσι, μπήκα εξ αρχής στη διαδικασία να δημιουργήσω έναν επιθεωρητή που θα ήταν όσο πιο δυσάρεστος γινόταν. Το κοινό έπρεπε να τον βρίσκει απειλητικό, οριακά ρατσιστή, ευέξαπτο και επιθετικό. Έναν χαρακτήρα που βάσιμα πάνω στον Χόθορν.

Για να μην είμαι άδικος, ο Χόθορν δεν ήταν κάτι από αυτά. Τουλάχιστον δεν ήταν ρατσιστής. Από την άλλη, ήταν εξαιρετικά σπαστικός, σε βαθμό που φοβόμουν τις συναντήσεις

μαζί του. Αυτός κι εγώ ήμαστε τα δύο αντίθετα. Δεν μπορούσα να καταλάβω πώς λειτουργούσε το μυαλό του.

Μου τον βρήκε ο υπεύθυνος παραγωγής που δούλευε για τη σειρά. Μου είπε ότι είχε διατελέσει επιθεωρητής στη Μητροπολιτική Αστυνομία του Λονδίνου, δουλεύοντας στην υποδιεύθυνση του Πάτνεϊ. Ήταν ντετέκτιβ του τμήματος ανθρωποκτονιών με δεκαετή καριέρα στο Σώμα, η οποία έληξε άδοξα όταν αποτάχτηκε για λόγους που έμειναν αδιευκρίνιστοι. Υπάρχει απίστευτος αριθμός πρώην αστυνομικών οι οποίοι βοηθούν εταιρείες παραγωγής που ασχολούνται με αστυνομικές ιστορίες. Παρέχουν τις μικρές λεπτομέρειες που προσδίδουν αληθοφάνεια στην υπόθεση και, για να πούμε του στραβού το δίκιο, ο Χόθορν ήταν πολύ καλός σε αυτή τη δουλειά. Καταλάβαινε ενστικτωδώς τι χρειαζόμουν και τι θα έδειχνε καλύτερα στην οθόνη. Θυμάμαι ένα παράδειγμα. Σε μια πρώιμη σκηνή, όταν ο φανταστικός μου ντετέκτιβ εξετάζει ένα πτώμα μιας εβδομάδας, ο ιατροδικαστής της Σήμανσης του δίνει ένα βαζάκι Vick's VapoRub για να αλείψει κάτω από τη μύτη του. Ο συνδυασμός καμφοράς με μενθόλη καλύπτει τη δυσσομία. Ήταν ο Χόθορν που μου το είπε και, αν παρακολουθήσετε τη σκηνή, θα δείτε πώς τη ζωντανεύει η συγκεκριμένη κίνηση.

Την πρώτη φορά που τον είδα ήταν στα γραφεία της Eleventh Hour Films, της εταιρείας παραγωγής που γύριζε τη σειρά. Υποτίθεται ότι θα μπορούσα να επικοινωνώ μαζί του κάθε ώρα της μέρας για να του κάνω ερωτήσεις και κατόπιν θα ενσωμάτωνα τις απαντήσεις του στο σενάριο. Όλο αυτό μπορούσε να γίνει μέσω τηλεφώνου. Εκείνη η συνάντηση ήταν ουσιαστικά μια τυπικότητα, για να συστηθούμε. Όταν έφτασα, καθόταν ήδη στον χώρο υποδοχής με το ένα

πόδι πάνω στο άλλο και το αδιάβροχό του διπλωμένο στα γόνατα. Μάντεψα αμέσως ότι ήταν το άτομο που είχα έρθει να συναντήσω.

Δεν ήταν μεγαλόσωμος. Δεν φαινόταν ιδιαίτερα απειλητικός. Αλλά κι αυτή ακόμα η κίνηση, ο τρόπος που σηκώθηκε, μου κέντρισε την περιέργεια. Είχε την ίδια ρευστή κίνηση πάνθηρα ή λεοπάρδαλης, κι υπήρχε μια αλλόκοτη μοχθηρία στα μάτια του –ανοιχτά καστανά– που φαινόταν να με προκαλεί, αν όχι να με απειλεί. Ήταν γύρω στα σαράντα, με μαλλιά σε μια απροσδιόριστη απόχρωση, που ήταν σχεδόν ξυρισμένα γύρω από τ' αφτιά και είχαν αρχίσει να γκριζάρουν. Ήταν φρεσκοξυρισμένος. Το δέρμα του ήταν άχρωμο. Μου έδωσε την αίσθηση ότι μπορεί να υπήρξε όμορφος ως παιδί, αλλά κάτι συνέβη κάποια στιγμή στη ζωή του και, παρότι δεν τον έλεγες άσχημο, είχε κάτι το απωθητικό. Ήταν λες και είχε γίνει μια άσχημη φωτογραφία του εαυτού του. Ήταν καλαισθητά ντυμένος, με κοστούμι, λευκό πουκάμισο και γραβάτα, με το αδιάβροχο κρεμασμένο τώρα στον αγκώνα του. Με κοίταζε με σχεδόν υπερβολικό ενδιαφέρον, σαν να τον είχα ξαφνιαστεί με κάποιον τρόπο. Από τη στιγμή που διάβηκα το κατώφλι της αίθουσας, είχα την αίσθηση ότι με περνούσε από ακτίνες X.

«Γεια σου, Άντονι», είπε. «Χαίρομαι που σε γνωρίζω».

Πώς στην οργή ήξερε ποιος ήμουν; Υπήρχε ένα σωρό κόσμος που μπαινόβγαινε στο γραφείο και κανείς δεν με είχε αναγγείλει. Ούτε εγώ είχα συστηθεί.

«Είμαι μεγάλος θαυμαστής της δουλειάς σου», είπε με έναν τρόπο που μου έλεγε ότι δεν είχε διαβάσει ποτέ τίποτα απ' ό,τι είχα γράψει και σ' αλήθεια δεν του καιγόταν καρφί αν το ήξερα.

«Ευχαριστώ», απάντησα.

«Έμαθα γι' αυτή τη σειρά που θέλεις να γράψεις. Ακούγεται πολύ ενδιαφέρουσα». Ήταν ηθελημένος ο σαρκασμός; Κατάφερνε να φαίνεται βαριεστημένος πριν ακόμα τελειώσει τη φράση του.

Χαμογέλασα. «Ανυπομονώ να συνεργαστούμε».

«Θα 'χει πλάκα», είπε.

Αλλά δεν είχε πλάκα.

Μιλούσαμε συχνά πυκνά στο τηλέφωνο, κάναμε και μισή ντουζίνα συναντήσεις, κυρίως στο γραφείο ή στο αίθριο έξω από το J&A. Κάλνιζε ακατάπαυστα, κάποιες φορές στριφτά, κι αν όχι, φτηνές μάρκες όπως Lambert & Butler ή Richmond. Είχα ακούσει ότι ο Χόθορν ζούσε στο Έσεξ, αλλά δεν είχα ιδέα πού. Δεν μιλούσε ποτέ για τον εαυτό του ή για τη θητεία του στο Αστυνομικό Σώμα – και σίγουρα όχι για το πώς έληξε. Ο υπεύθυνος παραγωγής που είχε εξασφαλίσει τη συνεργασία του μου είπε ότι είχε δουλέψει σε κάμποσες πολύκροτες έρευνες δολοφονίας και ήταν λίγο πολύ διάσημος, ωστόσο δεν κατάφερα να βρω τίποτα γι' αυτόν στο Google. Ήταν φανερό ότι είχε κοφτερό μυαλό. Παρότι ξεκαθάρισε ότι δεν ήταν συγγραφέας και δεν έδειχνε το παραμικρό ενδιαφέρον στη σειρά που προσπαθούσα να δημιουργήσω, επινοούσε πάντα το ιδανικό σενάριο, πριν καν του το ζητήσω. Υπάρχει άλλο ένα παράδειγμα της δουλειάς του στις πρώτες σκηνές. Ο Γουίλιαμ Τράβερς υπερασπίζεται έναν μαύρο νεαρό που παγιδεύτηκε από τους αστυνομικούς για την κλοπή ενός μεταλλίου που, όπως ισχυρίζονται, βρήκαν στην τσέπη του. Αλλά το μετάλλιο είχε καθαριστεί πρόσφατα και, όταν εξετάστηκαν οι τσέπες του αγοριού, δεν βρέθηκαν ίχνη σουλφαμικού οξέος ή αμμωνίας –των

συνηθέστερων συστατικών στα γυαλιστικά ασημικών—, απόδειξη ότι δεν μπορεί να βρισκόταν εκεί. Όλο αυτό ήταν δική του ιδέα.

Δεν μπορώ να αρνηθώ ότι με βοήθησε, ωστόσο ζοριζόμουν πάντα όταν ήταν να τον συναντήσω. Στρωνόταν κατευθείαν στη δουλειά, χωρίς την παραμικρή ψιλοκουβέντα. Θα περίμενες να έχει μια άποψη για κάτι – τον καιρό, την κυβέρνηση, τον σεισμό στη Φουκουσίμα, τον γάμο του πρίγκιπα Ουίλιαμ. Αλλά δεν μιλούσε ποτέ για τίποτε άλλο, παρά μόνο για το υπό εξέταση θέμα. Έπινε καφέ –σκέτο, με δυο ζάχαρες–και κάπνιζε, αλλά δεν έφαγε ποτέ όταν ήταν μαζί μου, ούτε καν ένα μπισκότο. Και φορούσε πάντα τα ίδια ακριβώς ρούχα. Ειλικρινά, ήταν σαν να κοιτάζω απλώς μια φωτογραφία του κάθε φορά που έμπαινε. Τόσο ίδιος κι απaráλλαχτος ήταν.

Κι όμως, ακούστε τώρα το περίεργο. Φαινόταν να ξέρει πάρα πολλά για μένα. Είχα βγει κι έπινα το προηγούμενο βράδυ. Η βοηθός μου ήταν άρρωστη. Είχα περάσει όλο το Σαββατοκύριακο γράφοντας. Δεν χρειαζόταν να του τα πω αυτά – μου τα έλεγε εκείνος! Συχνά αναρωτιόμουν αν μιλούσε με κάποιον στο γραφείο, αλλά οι πληροφορίες που είχε ήταν εντελώς εκτός προγράμματος και φαίνονταν αυθόρμητες. Δεν κατάλαβα ποτέ πώς σκεφτόταν.

Το μεγαλύτερο λάθος που έκανα ήταν να του δείξω το δεύτερο προσχέδιο του σεναρίου. Συνήθως γράφω καμιά ντουζίνα προσχέδια πριν γυριστεί ένα επεισόδιο. Κρατάω σημειώσεις από τον παραγωγό, το κανάλι –το ITV στη συγκεκριμένη περίπτωση–, τον ατζέντη μου, και αργότερα από τον σκηνοθέτη και τον πρωταγωνιστή. Είναι μια συνεργατική διαδικασία, που κάποιες φορές με καταβάλλει – δεν

θα βγει ποτέ σωστό το αναθεματισμένο; Ωστόσο αποδίδει, αισθάνομαι ότι το εγχείρημα προχωράει, ότι κάθε προσχέδιο είναι καλύτερο από το προηγούμενο. Πρέπει να υπάρχει ένα πάρε δώσε κι αποτελεί παρηγοριά το γεγονός ότι, σε τελευταία ανάλυση, όλοι οι εμπλεκόμενοι προσπαθούν να συμβάλουν στην τελειοποίηση του σεναρίου.

Ο Χόθορν δεν εννοούσε να το καταλάβει αυτό. Ήταν σαν τούβλινος τοίχος, και μόλις αποφάσιζε ότι κάτι ήταν λάθος, δεν υπήρχε περίπτωση να τον προσπεράσεις. Υπήρχε μια σκηνή που είχα γράψει, όπου ο ντετέκτιβ μου συναντάει τον προϊστάμενό του, έναν αστυνομικό διευθυντή. Αυτό συμβαίνει λίγο αφότου ανακαλύπτεται το πτώμα του φιλόζωου ακτιβιστή σε κάποιο απομονωμένο αγρόκτημα. Ο αστυνομικός διευθυντής τον καλεί να καθίσει και ο ντετέκτιβ απαντάει: «Προτιμώ να μείνω όρθιος, αν δεν σας πειράζει, κύριε». Ήταν μια ασήμαντη λεπτομέρεια. Προσπαθούσα απλώς να δείξω ότι ο ήρωάς μου ήταν ένας άντρας που είχε θέμα με την εξουσία, αλλά ο Χόθορν ήταν ανένδοτος.

«Αυτό δεν θα συνέβαινε με τίποτα», δήλωσε κατηγορηματικά. Καθόμαστε έξω από ένα Στάρμπακς –ξεχνάω ποιο ακριβώς–, με το χειρόγραφο του σεναρίου ανάμεσά μας στο τραπέζι. Ως συνήθως, ήταν ντυμένος με κοστούμι και γραβάτα. Κάπνιζε το τελευταίο του τσιγάρο, χρησιμοποιώντας το πακέτο σαν σταχτοδοχείο.

«Γιατί όχι;»

«Επειδή αν σου πει ο διοικητής σου να καθίσεις, κάθεται».

«Ε, στο τέλος κάθεται».

«Ναι. Αλλά αφού διαφωνήσει. Σε τι σκατά εξυπηρετεί αυτό; Απλώς τον κάνει να φαίνεται μαλάκας».

Σημειωτέον, ο Χόθορν έβριζε ασταμάτητα. Αν ήθελα να μεταφέρω ακριβώς τη φρασεολογία του, θα διαβάζατε από μια βωμολοχία σε κάθε αράδα.

Προσπάθησα να του εξηγήσω. «Οι ηθοποιοί θα καταλάβουν τι προσπαθώ να βγάλω. Μια λεπτομέρεια είναι. Είναι εισαγωγή στη σκηνή, αλλά συνάμα είναι κλειδί στη σχέση των δύο αντρών μεταξύ τους».

«Αλλά δεν ευσταθεί, Τόνι. Είναι τρίχες κατσαρές».

Προσπάθησα να του εξηγήσω ότι υπάρχουν πολλά είδη αλήθειας, και η τηλεοπτική αλήθεια μπορεί να ταυτίζεται ελάχιστα με την πραγματική ζωή. Θα πρόσθετα ότι η αντίληψή μας για τους αστυνομικούς, τους γιατρούς, τις νοσοκόμες... κι αυτούς ακόμα τους εγκληματίες βασίζεται κατά κύριο λόγο σε αυτά που βλέπουμε στην οθόνη, κι όχι το αντίθετο. Αλλά ο Χόθορν είχε μουλαρώσει. Με είχε βοηθήσει με το σενάριο, αλλά τώρα που το διάβαζε δεν τον έπειθε, άρα δεν του άρεσε. Λογομαχήσαμε σχεδόν για τα πάντα, για κάθε σκηνή που είχε να κάνει με την αστυνομία. Το μόνο που έβλεπε ήταν η διαδικασία, οι φόρμες, οι λάμπες με ρυθμιζόμενο βραχίονα. Δεν μπορούσε να μπει στο ζουμί της ιστορίας.

Ένιωσα πραγματική ανακούφιση όταν ολοκλήρωσα τη συγγραφή και των πέντε επεισοδίων, παρέδωσα τα σενάρια και δεν είχα πια λόγο να τον τρώω στη μάπα. Όταν προέκυψαν περαιτέρω ερωτήσεις, έβαλα την εταιρεία παραγωγής να του τις προωθήσει με ηλεκτρονικό μήνυμα. Τα γυρίσματα έγιναν στο Σάφολκ και στο Λονδίνο. Τον ρόλο του ντετέκτιβ υποδύθηκε ένας χαρισματικός ηθοποιός, ο Τσάρλι Κριντ-Μάιλς, και το αστείο είναι ότι εμφανισιακά έμοιαζε εκπληκτικά με τον Χόθορν. Αλλά δεν τελείωσε εκεί.

Ο Χόθορν μού είχε μπει στη μύτη κι έτσι έβαλα μπόλικη από τη σκοτεινή πλευρά του στον χαρακτήρα. Επίσης του έδωσα παρεμφερές όνομα. Από Ντάνιελ τον βάφτισα Μαρκ – από τον βιβλικό προφήτη στον Ευαγγελιστή. Με επίθετο Γουένμπορν αντί για Χόθορν. Είναι κάτι που συνηθίζω. Όταν τον σκότωσα, κουτρουβαλώντας τον από μια σκάλα στο τέταρτο επεισόδιο, χαμογέλασα με ικανοποίηση.

Ήμουν περίεργος να μάθω τι ήθελε, αλλά την ίδια στιγμή είχα κάποιες αόριστες επιφυλάξεις όπως κατηφόριζα προς το καφέ εκείνο το μεσημεράκι. Ο Χόθορν δεν ανήκε στον κόσμο μου, και ειλικρινά ήταν ο τελευταίος που χρειαζόμουν τη συγκεκριμένη στιγμή. Από την άλλη μεριά, δεν είχα φάει μεσημεριανό και τυχαίνει το J&A να σερβίρει τα καλύτερα κέικ στο Λονδίνο. Βρίσκεται σε ένα στενό δρομάκι κάθετο στην Κλέρκενγουελ Ρόουντ, κι ακριβώς επειδή είναι χωμένο, συνήθως δεν έχει πάρα πολύ κόσμο. Ο Χόθορν με περίμενε έξω, καθισμένος σε ένα τραπέζι, με καφέ κι ένα τσιγάρο. Φορούσε ακριβώς τα ίδια ρούχα όπως την τελευταία φορά που τον είδα: το ίδιο κοστούμι, γραβάτα και αδιάβροχο. Σηκώθηκε τη στιγμή που έφτανα κι έγνεψε – αυτό ήταν όλο το καλωσόρισμα που θα είχα.

«Πώς πάει η σειρά;» ρώτησε.

«Έπρεπε να έρθεις στην προβολή για τους συντελεστές, τους ηθοποιούς και τους τεχνικούς», απάντησα. Είχαμε καταλάβει ένα ξενοδοχείο στο Λονδίνο και προβάλλαμε τα δύο πρώτα επεισόδια. Ο Χόθορν είχε πρόσκληση.

«Είχα δουλειές».

Πάνω στην ώρα βγήκε μια σερβιτόρα, οπότε παρήγγειλα τσάι και ένα κομμάτι κέικ Βικτόρια. Ξέρω ότι δεν πρέπει να τρώω τέτοια πράγματα, αλλά δοκιμάστε εσείς να περνάτε

οχτώ ώρες την ημέρα ολομόναχοι. Συνήθιζα να καπνίζω ανάμεσα στα κεφάλαια, αλλά το 'κοψα πριν από τριάντα χρόνια. Το κέικ είναι ίσως εξίσου βλαβερό.

«Πώς είσαι;» ρώτησα.

Ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν παραπονιέμαι». Μου έριξε μια πλάγια ματιά. «Έλειπες στην εξοχή;»

Πράγματι, μόλις το ίδιο πρωί είχα γυρίσει από το Σά-φολκ. Η γυναίκα μου κι εγώ είχαμε πάει για ένα διήμερο. «Ναι», απάντησα επιφυλακτικά.

«Και πήρατε κουτάβι!»

Τον κοίταξα απορημένος. Ήταν απολύτως χαρακτηρι-στικό εκ μέρους του. Δεν είχα πει σε κανέναν ότι θα έφευγα από το Λονδίνο. Σίγουρα δεν το είχα ανεβάσει στο Τουίτερ. Όσο για το κουτάβι, ανήκε στους γείτονές μας. Απλώς θα το προσέχαμε για όσο έλειπαν. «Πώς τα ξέρεις όλα αυτά;» απόρησα.

«Έκανα μόνο μια βάσιμη υπόθεση». Αψήφησε την ερώ-τησή μου με μια αποπεμπτική κίνηση. «Ήλπιζα ότι θα μπο-ρούσες να με βοηθήσεις».

«Με ποιον τρόπο;»

«Θέλω να γράφεις για μένα».

Κάθε φορά που τον συναντούσα, ο Χόθορν είχε έναν τρόπο να με εκπλήσσει. Με τους περισσότερους ανθρώ-πους ξέρεις τι να περιμένεις. Συνάπτεις μια σχέση, αρχίζεις να τους γνωρίζεις και τίθενται λίγο ή πολύ οι κανόνες. Με αυτόν δεν ήταν ποτέ έτσι. Είχε την αλλόκοτη, ασταθή ποιό-τητα του υδράργυρου. Πάνω που νόμιζα ότι ήξερα πού βα-δίζαμε, με διέψευδε πανηγυρικά.

«Τι εννοείς;» ρώτησα.

«Θέλω να γράφεις ένα βιβλίο για μένα».